

Răsplata slujirii

***„Fiul omului nu a venit să fie slujit, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”
Marcu 10:45***

Se apropia sfârșitul slujirii lui Isus. Timp de mai bine de trei ani, Domnul își chemase ucenicii și îi învățase. Ei ajunseseră să-L recunoască ca fiind Mesia, moștenitorul tuturor promisiunilor lui Dumnezeu, cel prin care urma să fie înființat împărăția mesianică, care urma să binecuvânteze toate familiile omenirii – atât pe cei morți, cât și pe cei vii. Geneza 22:18; Galateni 3:8

Domnul le-a asigurat în mod special că, dacă vor fi credincioși, vor sta cu el pe tronul său (Matei 19:28). Cu toate acestea, el nu le-a spus că împărăția sa va fi una spirituală și că vor avea nevoie de „schimbarea” „primei învieri” înainte de a putea fi părtași la ea. (1 Corinteni 15:51,52; Apocalipsa 20:6). El nu le-a lămurit încă faptul că va trece o întreagă epocă înainte ca ei să poată avea parte de împărăție și înainte ca împărăția însăși să fie întemeiată printre oameni. Totuși, el le-a dat de înțeles toate acestea. El a spus: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar voi nu le puteți purta acum. Dar când va veni Acela, Duhul adevărului, ... El vă va spune lucrurile care vor veni.” Ioan 16:12,13

Cu toate acestea, Isus a început să le dezvăluie ucenicilor o parte din veștile pe care trebuiau să le cunoască și să le aprecieze , ca să nu fie complet

copleșiți și descurajați. Le-a spus că se va duce la Ierusalim, că va suferi multe și va fi ucis. Petru, mereu curajos, a primit de data aceasta o mustrare severă. A încercat să-l corecteze pe Domnul. „Niciodată, Doamne!” a spus el. „Asta nu ți se va întâmpla niciodată!” Petru credea că Isus era Mesia lui Israel și că era pe cale să-și înființeze împărăția. Era de neconceput pentru el ca Domnul să fie ucis. Cu toate acestea, Isus l-a mustrat pe Petru, spunând: „Treci în spatele meu, Satano, căci ești o piedică pentru Mine, pentru că nu gândești lucrurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.” Matei 16:21-23

În aceeași lecție, Isus a inclus și afirmația că „va învia a treia zi” (Matei 16:21). Cu toate acestea, deoarece ucenicii nu puteau înțelege gândul că Isus va muri, aceste cuvinte adăugate trebuie să le fi părut, de asemenea, ca o „cuvintă tainică” a Domnului, care părea atât de misterioasă. Poate că își aminteau și cuvintele lui Isus rostite cu altă ocazie: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi” (Ioan 6:53). Aceasta era o altă afirmație dificilă pe care nu o puteau înțelege.

Au fost multe ocazii în care ucenicii nu au putut înțelege sensul cuvintelor Domnului; acestea păreau adesea atât de diferite de ceea ce se așteptau ei. Trebuie să le recunoaștem meritul că au avut suficientă credință pentru a continua să-L urmeze pe Isus, dar cum puteau înțelege cuvintele pe care le rostea? Abia după Cincizecime au înțeles pe deplin situația și ceea ce le spusese Isus (Faptele Apostolilor 2:1-4). Acolo, Duhul Sfânt a început să le clarifice aranjamentul divin : că suferințele lui Cristos, inclusiv ale membrilor trupului său, biserica,

trebuie să vină mai întâi, înainte ca gloria împărăției să fie revelată și binecuvântările să înceapă să se reverse asupra lumii. 1 Petru 1:11

La dreapta și la stânga

O altă Evangheliie ne spune că mama lui Iacov și Ioan a venit cu ei și le-a rostit rugămintea: „Dă-le celor doi fii ai mei să stea unul la dreapta și altul la stânga Ta, în Împărăția Ta” (Matei 20:20,21). Ei credeau că momentul împărțirii onorurilor Împărăției era foarte aproape. Nu trebuie să presupunem că acești doi discipoli dragi căutau poziții cât mai apropiate de Domnul doar din ambiție. Mai degrabă, credem că ei îl iubeau foarte mult pe Domnul și, prin urmare, credeau că ar putea aprecia mai mult decât alți discipoli apropierea de el. Într-adevăr, li s-a permis să se apropie mai mult decât majoritatea celor doisprezece. În câteva ocazii speciale, Domnul i-a luat cu El pe aceiași Iacov și Ioan, precum și pe Petru. Ei au fost cu El pe muntele sfânt, la învierea fiicei lui Iair și în grădina Ghetsimani (Matei 17:1-5; Luca 8:41,42,49-56; Marcu 14:32-34). Ei erau ucenici loiali pe care Domnul îi iubea foarte mult.

Să observăm cu atenție cuvintele lui Isus. El a declarat că, deși vor exista locuri de seamă în împărăția Sa, acestea nu vor fi distribuite de El, ci de Tatăl. El a spus: „Să stea la dreapta și la stânga Mea nu este al Meu să dau, ci va fi dat celor pentru care este pregătit de Tatăl Meu.” Matei 20:23

Tatăl este reprezentantul dreptății și neprihănirii absolute. Pozițiile în faza cerească a împărăției milenare, indiferent de forma pe care o vor lua, nu vor fi acordate pe baza simplului favoritism, ci pe baza credincioșiei și calificării, și toate vor fi prin har.

(Efeseni 2:8). Domnul Isus însuși va avea locul cel mai înalt, pentru că este vrednic. „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și binecuvântarea.” (Apocalipsa 5:12). Într-adevăr, Tatăl i-a dat Domnului nostru cinste și mare slavă, înălțându-L la dreapta Sa. Punctul culminant al slavei Împărăției Sale va veni când Biserica, trupul lui Cristos, va fi desăvârșită și toți „chemații, aleșii și credincioșii” vor fi primit „coroana vieții” promisă. Apocalipsa 17:14; 2:10

Ce împărăție se înțelege

Timp de multe secole, creștinii au fost confuzi în privința împărăției lui Mesia, atât de des menționată de Isus și de apostoli. Totuși, la început nu a existat nicio confuzie, nici măcar în cei aproape două sute de ani care au urmat după moartea lui Isus. Biserica primară a înțeles foarte bine promisiunea că Mesia va veni a doua oară. El va primi biserica în slava Sa și va instaura împărăția puterii divine pentru a domni peste lume și a supune toate lucrurile voinței lui Dumnezeu; și ei știau că această împărăție mesianică va avea nevoie de o mie de ani pentru a-și îndeplini misiunea. Ioan 14:2,3; Matei 25:31; Apocalipsa 20:6

Cu toate acestea, treptat a apărut o teorie conform căreia biserica de pe pământ urma să fie organizată ca împărăția lui Mesia și urma să cucerească lumea înainte de a doua venire a lui Isus. Această viziune nebiblică a schimbat întregul curs al istoriei bisericii. Predicarea Evangheliei nu mai avea ca scop chemarea și desăvârșirea unei „turme mici”, care ar fi avut urechi ascultătoare și inimi recunoscătoare, pentru a le pregăti pentru onoarea și gloria

împărăției. (Luca 12:32). Mai degrabă, cursul s-a schimbat dramatic. De atunci, efortul a fost acela de a obține puterea civilă. Au început intrigile, s-au afirmat pretenții false și s-au făcut eforturi pentru a obține controlul asupra regilor și națiunilor. S-au folosit persecuții și, pe cât posibil, conducătorii civili au fost induși și amenințați, pentru ca biserica să poată stabili dominația mondială.

Pentru o vreme, aceste eforturi au înflorit; dar de la începutul secolului al XIX-lea, ideea dominației eclesiastice asupra pământului a dispărut în mare parte. În confuzia rezultată, mulți și-au pierdut toată credința în împărăția mesianică și puțini o așteptă la a doua venire a lui Cristos. În perplexitate, unii discută despre un regat spiritual ca fiind doar o locuință în inimile credincioșilor. Alții cred că regatul lui Cristos este acum reprezentat în marile guverne ale lumii. Cu toate acestea, aceștia sunt și mai confuzi când se gândesc la motivul pentru care anumite părți ale regatului lui Mesia au construit mari armate pentru a lupta sau a distruge alte părți ale aceluiași regat.

Rezultatul acestei confuzii a fost că, pentru mulți oameni care se declară creștini, învățăturile Bibliei pur și simplu nu par consecvente sau logice. Altfel, ar vedea că Iacov, Ioan și ceilalți apostoli nu ar putea sta pe „douăsprezece tronuri” fără să existe o împărăție care să domnească (Matei 19:28). Ar vedea, de asemenea, că împărăția trebuie să fie încă viitoare, în armonie cu rugăciunea Domnului: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6:10). Pe măsură ce căutăm să cunoaștem și să înțelegem mai mult din planul de mântuire al lui Dumnezeu, trebuie să

studiem Biblia cu reverență și să „cercetăm Scripturile” zilnic. (Ioan 5:39; Faptele Apostolilor 17:11). Făcând acest lucru, vom primi mari binecuvântări și vom percepe că împărăția glorioasă a lui Mesia, deși nu este încă stabilită pe pământ, este „aproape, chiar la ușă”. Matei 24:33

„Sunteți în stare?”

Celor doi ucenici dragi și mamei lor, care au cerut pentru ei locuri speciale, aproape de Domnul, în împărăție, Isus le-a făcut cunoscut faptul că orice poziție în împărăția cerească ar necesita îndeplinirea anumitor condiții. Nu era suficient că fuseseră chemați să fie ucenici. Nu era suficient că renunțaseră la tot pentru a-L urma pe Domnul, că fuseseră cu El, că învățaseră învățăturile Lui și că le acceptaseră. Trebuia să existe ceva mai mult; altfel, ei nu ar fi putut intra în faza spirituală a împărăției.

Domnul a declarat aceste condiții, spunând: „Puteți să beți din paharul din care voi bea Eu și să fiți botezați cu botezul cu care voi fi botezat Eu?” (Matei 20:22). Ce a vrut să spună? Care era semnificația „paharului” și a „botezului” la care se referea Isus, despre care a spus că se aplică nu numai lui însuși, ci și celor care vor fi urmașii lui credincioși?

Răspundem că „paharul” lui Isus era cel la care se referise în altă parte, spunând: „Paharul pe care mi l-a dat Tatăl meu, să nu-l beau?” (Ioan 18:11). În aranjamentul divin, Dumnezeu stabilise deja că oricine va fi încredințat cu gloria, onoarea și puterea împărăției mesianice pentru binecuvântarea lumii, trebuie mai întâi să demonstreze credincioșie demnă de acea onoare și glorie. În cazul lui Isus însuși, paharul însemna toate acele experiențe de

slujire, ignominie, rușine, sacrificiu și suferință, pe care le-a îndurat cu credincioșie în cei trei ani și jumătate ai slujirii sale pământești și pe care le-a împlinit pe deplin la Calvar, când a strigat: „S-a sfârșit!” Ioan 19:30

Ca ucenici ai lui Cristos, trebuie să urmărim exemplul pe care El ni l-a dat, pe măsură ce trecem prin experiențe similare cu ale Lui. Vom reuși să devenim moștenitori împreună cu Domnul în slava, cinstea și puterea Împărăției Sale numai dacă mai întâi demonstrăm loialitate și credincioșie în ceea ce privește suferința, sacrificiul și slujirea, urmând pașii Lui. Romani 8:17; 2 Timotei 2:11,12

Când Isus a vorbit despre „botezul cu care sunt botezat”, El se referea la botezul Său până la moartea sacrificială. El a vorbit din nou despre acest lucru puțin mai târziu, spunând: „Am un botez de suferit, și ce constrângere am până când va fi împlinit!” (Luca 12:50). Botezul cu apă al Domnului la începutul slujirii sale a fost doar un simbol al botezului său adevărat. Coborârea sa în apă, îngroparea sa în ea și învierea sa din ea au reprezentat coborârea sa în moartea sacrificială și învierea sa din ea. Botezul său real în moarte a durat trei ani și jumătate, de la Iordan până la Calvar. Când a strigat pe cruce: „S-a sfârșit”, El a vrut să spună că botezul său în moarte a fost împlinit. El a fost ridicat din starea de botez în moarte în a treia zi d , prin puterea Tatălui, la dreapta Sa, poziție pe care o va ocupa pentru totdeauna. Efeseni 1:19-22; Coloseni 3:1; Evrei 1:1-3

Aceasta a fost botezul lui Isus. Înseamnă renunțarea completă la toate drepturile pământești. Acum, el i-a întrebat pe acei discipoli dragi dacă erau pregătiți și

dispuși să-l urmeze în această măsură - să fie părtași la paharul slujirii, sacrificiului și suferinței sale, precum și la botezul său în moarte. (Romani 6:3-5). Numai urmându-l cu credincioșie puteau spera să aibă parte de împărăția lui cerească. Același principiu se aplică tuturor urmașilor lui Isus. Fiecare dintre noi trebuie să decidă dacă va bea din paharul lui și dacă va avea parte de botezul lui în moarte. Numai cei umili, gata să se sacrifice, vor fi capabili sau dispuși să intre într-o astfel de experiență.

Aplicând cele de mai sus la viziunile despre împărăție pe care le au atât de mulți, putem pune în mod corespunzător aceste întrebări. Cum s-ar putea aplica aceste sentimente la diversele împărății ale pământului? Este necesar ca liderii pământului să ia parte la suferințele și sacrificiul lui Cristos până la moarte, înainte de a putea domni? Este oare foarte dificil să devii membru al instituțiilor pământești numite biserica lui Cristos? Este nevoie de renunțare de sine pentru a intra în acestea? Sunt toți cei care fac parte din ele „îngropați” împreună cu Cristos în botez – în moartea Lui? Participă toți la suferințele Lui? Cu siguranță că nu! Numai o viziune corectă asupra împărăției cerești se potrivește cu aceste diverse afirmații. Trebuie să înțelegem că este „perla de mare preț” pe care trebuie să o obținem, pentru care trebuie să sacrificăm totul. Matei 13:46

„Suntem în stare”

În relatarea acestui incident, ucenicii i-au răspuns lui Isus: „putem”, adică erau dispuși să bea din paharul Domnului și să ia parte la botezul Lui. (Matei 20:22). Ei nu știau clar ce însemna toate acestea, dar erau capabili și dispuși să facă orice le-ar fi poruncit Isus.

Așa trebuie să fie cu toți cei care, ca acei ucenici credincioși, vor fi „mai mult decât biruitori” și vor împărtăși cu Răscumpărătorul gloria, cinstea și nemurirea promise membrilor „trupului” său, biserica. Romani 8:37; 2:7; 1 Corinteni 12:27

În relatarea pe care o analizăm, Isus le-a răspuns ucenicilor: „Voi veți bea din paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu” (Matei 20:23). Tot ce putea cere Domnul în mod rezonabil de la ucenicii Săi era disponibilitatea din partea lor. Niciunul dintre noi nu are puterea și abilitatea pe care le avea Isus. Noi suntem păcătoși din fire. El era „sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoși” (Evrei 7:26). Prin urmare, noi putem doar să ne angajăm să facem ce este drept. Domnul trebuie să ne ia sub ocrotirea Sa și să ne ducă în școala Sa de suferință și experiență. El ne va da apoi lecțiile necesare pentru a ne dovedi loialitatea și credințioșia, chiar până la moarte. Cât de milostiv este faptul că, din cauza slăbiciunii noastre ca membri ai rasei căzute, Dumnezeu ne-a dat în Mântuitorul un „mare preot milostiv și credincios” (Evrei 2:17). Astfel, numai prin Isus putem spera să ajungem în împărăția cerurilor.

Slujitorul șef — cel mai onorat

Ceilalți apostoli erau indignați că Iacov și Ioan, împreună cu mama lor, au făcut o astfel de cerere (Matei 20:24). Cu toate acestea, incidentul i-a oferit lui Isus ocazia de a stabili liniile directoare care trebuie să guverneze ceea ce va constitui măreția în împărăția mesianică. Oricine va sluji cel mai mult pe ceilalți, cu umilință și dragoste, va demonstra astfel lui Dumnezeu o mai mare potrivire pentru un loc mai înalt. (Galateni 5:13). Acest lucru este diferit, după

cum spune Isus, de cursul obișnuit al lucrurilor, în care domnia nu include de obicei slujirea altora, ci a fi slujit. Luca 22:25,26

Regula împărăției va fi că cel care slujește cel mai mult va avea cea mai mare onoare. Isus însuși este în mod preeminent un slujitor deasupra tuturor celorlalți. Astfel, poziția lui este cea mai înaltă în împărăție prin numire divină, iar ceilalți se vor afla lângă el în proporție cu spiritul său de iubire, slujire, ascultare și loialitate. Ucenicilor săi, Domnul le-a spus: „Oricine vrea să mă slujească trebuie să mă urmeze, pentru că slujitorii mei trebuie să fie acolo unde sunt eu. Și Tatăl va onora pe oricine mă slujește.” Ioan 12:26